

Roomservice

Van Elvin Post verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Groene vrijdag
Vals beeld
Geboren verliezers

Elvin Post

Roomservice

Anthos|Amsterdam

Dit is een roman. Personages, ondernemingen, instellingen en organisaties in deze roman zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur, of – als ze werkelijk bestaan – worden op een fictieve manier gebruikt. De auteur heeft niet de intentie hun werkelijke gedrag te beschrijven.

ISBN 978 90 414 1134 1

© 2010 Elvin Post

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie Tom Schierlitz / Stone / Getty Images

Foto auteur Merlijn Doomernik

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Tony en Xander,
met dank voor De Baron

*Yeah, runnin' down a dream
That never would come to me*

– Tom Petty & The Heartbreakers,
'Runnin' Down a Dream'

I

Larry Venice zei tegen zijn vriendin Amanda dat het absoluut niet zijn bedoeling was geweest haar te kwetsen toen hij haar eerder die dag aan de telefoon een egocentrisch mormel had genoemd. Hij had er al de hele dag spijt van en kon aan niets anders denken.

‘Ik hou van je,’ zei Larry. ‘Dat weet je toch?’

Amanda zei niets. Ze staaarde naar de tropische vissen in het aquarium achter de bar en had de *jerk chicken* die Larry voor haar had besteld nog altijd niet aangeraakt. Kennelijk wilde ze hem laten weten dat het menens was.

‘Alsjeblieft, lieverd,’ zei Larry, ‘probeer je nou ook even in mijn situatie te verplaatsen... Stanley had net mijn locatie afgekeurd en toen belde jij, snap je? Ik was buiten mezelf van woede en had iemand nodig om me op af te reageren. Probeer het als compliment te zien dat ik jou daarvoor uitkoos. Het is bewezen dat mensen als ze zich afreageren het liefst iemand als doelwit nemen die van ze houdt, iemand die het ze uiteindelijk wel zal vergeven...’

Amanda zei: ‘Jij noemt me een egocentrisch mormel en dat moet ik zien als een compliment?’

‘Luister nou even naar mijn verhaal,’ zei Larry. ‘Als je hoort wat ik vandaag heb moeten doormaken, weet ik zeker dat je niet zo kattig meer doet.’

Ze zaten bij Negril, een Jamaicaans restaurant in 23rd Street, dat afgezien van het lichtblauwe water in het aquarium werd gedomineerd door veel oranje en rood. Het was een drukke avond, alle tafeltjes waren bezet. De geit in currysaus voor Larry's neus was mals en

smaakte goed, maar er zaten gemene kleine botjes in die in je verhemelte prikten als je niet oplette.

Larry Venice was een locatiescout voor pornofilms, achtentwintig jaar oud en hard toe aan een nieuwe uitdaging in zijn leven. Hij was klein van postuur, had vlassig bruin haar en droeg een bril met sterke glazen.

Amanda James was zijn vier jaar jongere vriendin. Ze werkte parttime in een kledingzaak op 6th Avenue, had blond haar dat bijna tot haar billen reikte en kon er verdomd sexy uitzien, maar niet wanneer ze zo chagrijnig keek als vandaag.

Larry had die dag ruim vijf uur doorgebracht op een zolder in Queens, waar hij in de verzengende hitte had gewerkt aan een locatie voor een film die *Bottom Watchers* heette. Ondanks de brandende zon, die het verblijf op de zolder bijna ondraaglijk maakte, had hij zich goed gevoeld. Terwijl het zweet van zijn hoofd gutste, zag hij de scène in gedachten al voor zich: Sonya Samson op haar stiletto's, die nietsvermoedend uit het openstaande zolderraam tuurde om van het uitzicht te genieten. Wilton Kane die achter haar opdook, met de groene jagerspet op zijn hoofd en daaronder helemaal niets. Wilton die dichterbij kwam, zijn tweeëntwintig centimeter in de aanslag...

'Maar natuurlijk had Stanley er weer van alles op aan te merken,' zei Larry tegen Amanda, die nog steeds geen hap van haar eten had genomen. 'Hij kwam zoals altijd een halfuur te laat aankakken om de boel te keuren. Hij zegt me niet eens fatsoenlijk gedag. In plaats daarvan gaat hij quasipeinzend voor zich uit staan staren – je weet wel, zo van: *ik ben meneer de regisseur, kijk eens hoe hard ik nadenk* – en na een paar seconden zegt hij: "Larry, dit is allemaal leuk en aardig, maar als ik het me goed herinner, had ik om een *buitenlocatie* gevraagd." Dus ik zeg: "Ja, Stan, dat weet ik, en daarom hangt Sonya ook half uit het raam als Wilton de kamer binnenkomt, zodat haar haren mooi wapperen in de wind en je dat typische buitengevoel krijgt. Misschien kun je zelfs een cameraman in de dakgoot zetten, dan kan hij Sonya's op en neer zwiepende tietten filmen terwijl Wilton zijn ding doet." Maar nee hoor, meneer had zijn beslissing al genomen. Hij had om een buitenlocatie gevraagd en een zolder was

géén buitenlocatie. Snap je wat ik bedoel? Wat ik ook doe, het is nooit goed...’ Hij prikte een stuk geit aan zijn vork, keek op en zag dat Amanda een vluchtige blik op haar horloge wierp. ‘Hé, luister je wel?’

Amanda zei: ‘Ik ga naar huis, Larry.’

Hij zag dat ze wilde opstaan, voelde paniek opkomen, en greep haar pols. ‘Wacht even. Wacht nou even... Ik heb toch mijn excuses aangeboden? Ik had mijn frustratie nooit op jou mogen afreageren, oké? Kijk me aan, lieverd, en luister naar wat ik zeg: Jij Bent Geen Egocentrisch Mormel. Als er iemand hier een egocentrisch mormel is, dan ben ik het. Hoor je me? Ik, Larry Venice, ben een mormel. Zie je wel?’ Hij stootte een varkensachtig geknor uit in de hoop haar aan het lachen te maken, maar de enige die reageerde op het geluid was de Arabier met het ruitjesoverhemd en de borstelige zwarte snor aan het tafeltje naast hen.

De man wierp hem een vluchtige blik toe, schudde vrijwel ongemerkt zijn hoofd en richtte zich vervolgens weer op zijn eten.

Larry keek naar Amanda. Wanneer ze ergens boos over was, hielp het doorgaans als hij haar vergeleek met Scarlett Johansson, de blonde actrice met haar slaapkamerogen (‘Maar jij hebt meer persoonlijkheid’). Dan verdween haar slechte humeur en was alles meteen weer koek en ei. Maar vandaag had hij het gevoel dat er meer nodig was.

Dan zat er dus niets anders op. Eigenlijk had hij haar er pas later mee willen verrassen, maar dit was een noodsituatie. ‘Amanda, ik heb een idee voor een film.’

‘Dat is fijn voor je, Larry. Mag ik nu naar huis?’

‘Wil je het niet horen?’

‘Nee, Larry, ik wil het niet horen. Je hebt voortdurend ideeën en niet een daarvan is geschikt voor een film. Als dat wel zo was, had je vader je allang op weg geholpen. Wat heb je deze keer verzonnen? Is het weer zo’n flauwe pornoversie van een bekende Hollywoodfilm?’

‘Nee,’ zei Larry, tevreden over het feit dat ze er helemaal naast zat. ‘Nee, lieverd. Dit is iets heel anders. Het is gebaseerd op een waargebeurd verhaal.’

‘Het kan me niet schelen waarop het is gebaseerd, Larry. Ik heb je

vanmiddag duidelijk verteld hoe ik erover denk en er is in de tussentijd niets veranderd. Het is voorbij tussen ons. En wil je nu mijn pols loslaten? Je doet me pijn.’

‘Het enige wat ik van je vraag is dat je even naar me luistert.’ Larry schrok toen hij hoorde dat zijn stem oversloeg. Hij merkte dat het hem steeds meer moeite kostte regelmatig te blijven ademen.

‘Ik heb de afgelopen anderhalf uur naar je geluisterd, Larry. Maar jij luistert niet naar mij. Je moet godverdomme die oogkleppen een keer afdoen en de realiteit onder ogen zien. Je gaat geen film maken. Nooit.’

‘Dus jij denkt dat ik van plan ben vrolijk door te gaan met mensen over me heen laten lopen en de rest van mijn leven locatieregelaar blijf?’

‘Het is locatiescout, Larry, geen locatieregelaar. Je kent niet eens de juiste titel voor je eigen functie. Maar wat je vraag betreft: ja, ik denk inderdaad dat je de rest van je leven locatieregelaar blijft. Een locatieregelaar die niets regelt. En wat je zielige verhaal van daarnet betreft: Stanley heeft gelijk, het is belachelijk om je vijf uur in het zweet te werken op een zolder terwijl je opdracht hebt gekregen een buitenlocatie te vinden. Als je niet voor je vader werkte, was je allang ontslagen.’

Larry beet op zijn tong en tuurde naar de slanke negerin die hen anderhalf uur geleden naar hun tafeltje had gebracht. Ze stond kaarsrecht bij de ingang van het restaurant, de rust zelve. Door naar de negerin te kijken en niet aan het verongelijkte gezicht van Amanda te denken, probeerde hij de storm die in zijn binnenste kolkte te bedwingen. Pas toen hij zeker dacht te weten dat hij kalm genoeg was, keek hij weer naar Amanda, naar de onaangeroerde kip op haar bord, en zei: ‘Je hebt je eten nog niet op. Ik kan je toch over mijn idee vertellen terwijl je eet? Als je daarna nog steeds weg wilt, dan –’

‘Larry, ik heb een ander.’

‘Ja, maar als je nou eerst even luistert...’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wát?’

‘Ik zei dat ik een ander heb, Larry. Een andere vriend.’

‘Je... Wacht even: dat had je nog niet gezegd.’

‘Dat weet ik. Daarom zeg ik het je nu.’

Larry wendde met een gevoel van ongeloof zijn blik af en zag dat de Arabier met het ruitjesoverhemd schaaachtig voor zich uit grijnsde. Lachte die vent hem uit? Of had de vrouw tegenover hem – een vadsige blondine met oorbellen zo groot als mosselen – iets grappigs gezegd? Larry verlegde zijn blik naar het tafeltje met studentes achter Amanda. Daar lachte niemand voor zich uit en bemoeide iedereen zich met zijn eigen zaken. Opnieuw keek hij naar de Arabier, die nu iets tegen zijn vrouw zei. De Arabier zag eruit als een taxichauffeur. Larry durfde te wedden dat zijn vrouw Peggy of Molly heette en haar hele leven niets anders deed dan afwassen en naar soapseries kijken op televisie.

Toen hij zeker dacht te weten dat de Arabier niet meer naar hen luisterde, wendde hij zich weer tot Amanda. ‘Hoe heet hij?’

Hij zag haar kaak verstrakken. ‘Wat doet dat ertoe?’

‘Ik wil het weten.’

‘Hij heet Kurt. Maar ik zie echt niet in wat –’

‘Kúrt?’

‘Larry, je houdt nog steeds mijn pols vast. Wil je me alsjeblieft loslaten?’

Maar Larry hoorde haar niet meer.

Kurt.

Hij zag een gespierde kerel van een jaar of vijftientig voor zich. Zag hoe Amanda zijn enorme lul in haar hand nam, haar lippen bevochtigde en haar mond om zijn geslacht legde. Hij hoorde haar kreunen en steunen en zag Kurts blauwe ogen groter worden terwijl Amanda – *het egocentrische mormel* – harder en harder zoog...

‘Is alles in orde, mevrouw?’

Larry keek op en zag een man naast hun tafeltje staan. Het was de Arabier, die vragend naar Amanda keek. Achter hem keek ook de vadsige blondine met een angstig gezicht hun kant op.

‘Ja,’ zei Larry. ‘Alles is in orde.’

Nu keek de Arabier hem aan. ‘Als dat echt zo is, zou je dan misschien de pols van mevrouw willen loslaten?’

Larry negeerde de man. Hij wendde zich weer tot Amanda en zei: ‘Luister, schat, ik...’

Vanuit zijn ooghoek zag Larry dat de Arabier iets uit zijn broekzak

haalde. Hij hield het voor Larry's neus en zei: 'NYPD, vriend. Ik vraag het nog een keer netjes. Zou je zo vriendelijk willen zijn de pols van mevrouw los te laten?'

Larry grinnikte. 'Leuk geprobeerd, eikel, maar ik ken meer mensen die zo'n vals ID hebben dan mensen die er geen hebben. Je hebt zeker ook zo'n nepsirene die je op je taxi kunt zetten als je geen zin hebt om in de file te staan?'

De Arabier leek zich even af te vragen wat hij met Larry's weigering aanmoest. Toen draaide hij zich om en knikte kort naar de blonde. Blijkbaar had de Arabier haar uitstekend afgericht, want ze stond onmiddellijk op en waggelde ervandoor, in de richting van de negerin bij de ingang van het restaurant. Larry zag dat er inmiddels meer mensen hun kant op keken.

Nu zei de Arabier: 'Sta op.'

Larry zei: 'Luister, Osama. Als je me uit deze stoel wilt krijgen, hoop ik voor je dat je een krachtige bomgordel draagt, want ik ben niet van plan uit eigen beweging van mijn plek te komen. Ik heb nog geen toetje gehad.'

De Arabier zuchtte en wierp een vluchtige blik in de richting van de ingang, waar de blonde trut inmiddels druk in gesprek was met de negerin bij de deur. Nu keken beide vrouwen hun kant op en het volgende ogenblik bracht de negerin een mobiele telefoon naar haar oor.

Larry liet Amanda's pols los en keek de Arabier aan. 'Zie je wel? Niets aan de hand.'

'Klootzak,' zei Amanda. Ze stond op, wreef met een gepijnigd gezicht over haar pols en begon haar jas aan te trekken. Larry wilde ook opstaan, om haar op andere gedachten te brengen, maar toen hij zijn stoel naar achteren schoof, voelde hij de hand van de Arabier op zijn schouder en merkte hij dat hij niet omhoog kwam.

'Luister,' zei Larry, terwijl hij zijn best deed vriendelijk te klinken. 'Zou je alsjeblieft even je hand kunnen weghalen? Ik wil graag opstaan om mijn vriendin gedag te zeggen.'

De Arabier keek hem taxerend aan, knikte toen en liet Larry's schouder los.

Larry stond op, zette zijn bril af en zei: 'Amanda, ik smeek je. Blijf nog even.'

De Arabier zuchtte. ‘Ik dacht dat je alleen gedag ging zeggen.’
‘Misschien is ze van gedachten veranderd en wil ze toch nog even blijven,’ zei Larry.

Amanda zei: ‘Rot op, Larry. Ik wil je nooit meer zien.’

Terwijl hij zag hoe ze demonstratief haar jas dichtknoopte, voelde Larry het bloed naar zijn hoofd stijgen. Nu pas kreeg hij in de gaten dat zowat iedereen in het restaurant was gestopt met eten en met ingehouden adem naar hen keek.

‘Je hebt het gehoord,’ zei de Arabier. ‘Ze blijft niet.’

Dat was de druppel. Larry draaide zich om, zette zijn bril weer op en sloeg de Arabier vol op zijn neus.

Een van de studentes aan het tafeltje achter Amanda stond op en begon te gillen, haar gezicht vertrokken van afkeer. Andere mensen volgden haar voorbeeld en binnen enkele seconden was het één grote chaos in het restaurant.

De Arabier bevoelde zijn neus, die hevig bloedde.

‘Dat krijg je ervan als je zo nodig de held moet spelen,’ zei Larry. Hij keek om in de verwachting Amanda te zien, maar zag haar nergens.

Het volgende moment voelde hij dat iemand op ruwe wijze zijn armen achter zijn lichaam draaide. Hij wilde protesteren, maar bedacht zich toen hij een klikkend geluid hoorde en merkte dat hij zijn handen niet meer kon bewegen.

De stem van de Arabier zei: ‘Je staat onder arrest.’

‘Wacht even,’ zei Larry, terwijl hij zich omdraaide. ‘Je gaat me toch niet vertellen dat je echt een politieman bent, hè? O shit, dat heb ik weer...’